

ANY X.—BATALLADA 522

BARCELONA

13 DE JULIOL DE 1879.

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga,
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals. Cuba
Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

LA MAR DE LA POLITICA.

No n' hi ha prou ab surar; la cuestió es nadar bè.

DISCURS DE 'N CARVAJAL.

O podém donar per extens lo magnífich discurs de 'n Carvajal. L' espany de que disposém es més petit que la nostra bona voluntat.

Anem donchs á donarne á l' ànima, reproduintne 'ls rasgos més interessants.

Primera part.

Parlo perque l' deber m' hi obliga. No puch apelar á la vostra indulgència, perque necesito llibertat completa per parlarvos; apego á la vostra cortesia.

Solemne es l' instant de comunicarse l' poder legislatiu ab lo poder moderador, sobre tot en las nacions ahont no està encare establecta la germandat, l' armonia entre aquests dos poders. A Inglaterra aquests debats no tenen gran importància: allá l' rey dona compte dels seus actes no de la manera vaga, indefinida, incolora ab que 'u fan los reys d' Espanya; y allí l' Parlament contesta ab laconisme com correspon á la majestat del poble que representa.

S' ocupa de la mort de D. Mercé y 's lamenta de que s' aprofiti un motiu de sentiment universal per dir al rey coses que no deuen dírseli. «La major prova de respecte que pot donarre á un rey es no considerarlo indigno de saber la veritat. Amagarli es una ofensa y una prova de servilisme. Lo que diuhéu ab motiu de la mort de D. Mercé, no 'u dirian sino 'ls admiradors de la monarquia absoluta. No 'u haurian dit los antichs representants de las Corts de Lleó, de Castilla y d' Aragó, en qual criteri jo m' inspirare al examinar l' assumpto del debat.

Vosaltres, diputats de la majoria, representeu la restauració: vosaltres havéu tirat á terra los glòriosos principis que 'ns havia legat la Revolució de setembre. Per això venim aquí á recuperar tot, absolutament tot, lo que la restauració 'ns ha pres. La qüestió es clara y neta. Las primeras Càmaras foren de pura afirmació; aquestas son de contradicció; jo espero que las que vindrán serán de negació. Are faré entre nosaltres y vosaltres la liquidació entre la revolució y la restauració. Afirmareu un trono, una dinastia, féreu una constitució: afirmareu un trono. ¿Cóm?»

(Cops de campana del president.)

L' orador contesta que ha de parlar precisament d' aquest assumpto, perque allí s' ha dit entre altres heretjias, que l' rey era implecable.

Lo PRESIDENT: Lo rey es indiscretible.

Lo SR. CARVAJAL: Implecable en lo humà...

Lo PRESIDENT: Ja hi dit que l' rey era indiscretible.

Lo SR. CARVAJAL: Cambiaré de tática: parlaré de las facultats que no son propias de la majestat real... (Murmuris en la majoria.) Ja sabeu que no haig de defensarla; pero de atacarla á no defensar-la hi ha una gran distància.

Lo PRESIDENT: Crech que ja n' hi ha prou perque la Càmara conege las seves opinions.

Lo SR. CARVAJAL: Passém de llarch; pero consti que aquí no pot dirse de la manera com la Càmara va afirmar un trono.

Lo PRESIDENT: Lo que no pot discutirre es la persona del rey.

Lo SR. CARVAJAL: Tampoch parlaré de la dinastia.

Lo PRESIDENT: No 'n parli, que tampoch pot discutirre.

Lo SR. CARVAJAL: Parlaré donchs de la Constitució que varen fer unes corts ordinarias, mutilant drets que no podian mutilarse perque son superiors á totes las constitucions (La majoria riu.) Ja 'u discutiré ab menos riallas y menos soroll, que no es gens propi dels Parlaments tractar d' ofegar la vén de las minorias.

Lo PRESIDENT: Han passat las horas de reglament.

Lo SR. CARVAJAL: Demà continuarem.

Segona part.

Lo SR. CARVAJAL: Las Corts anteriors ván fer una Constitució que suprimeix los drets individuals. Consta que al parlar de restauració no parlo precisament de la monarquia, sino de tot lo vostre sistema. La tradició constitucional d' Espanya es que se sometin á las Corts les abdicacions dels reys.

LO PRESIDENT: No 's pot discutir aquesta abdicació. (La majoria aplauideix.)

Lo SR. CARVAJAL: Som á dissapte, y volen fer del Congrés una reunio de bruixas.

UN DIPUTAT: Respecte al Parlament.

Lo SR. CARVAJAL: Respecteume á mí, y no ofeguem les nostres declaracions ab lo tumulto. (Gran escàndol. Tochs de campana.) No s' esforsi, Sr. President: ab aquest soroll no se sent ni la meva vén, ni la seva campaneta.

«Nosaltres som aquí 'ls més: aquí á la majoria hi ha diputats parents de la Revolució de Setembre»

Enumera un per un los grupos de la majoria, demostrant que la majoria es la millor defensa que té en lo Congrés la Revolució de Setembre. Diu que 'ls moderats no volen la Constitució del '76 sino la del 45 ab l' unitat católica. Declara que la democracia aspira á l' íntima unió dels principis revolucionaris ab l' ordre. «L' ordre, que no es incompatible ab las nostres idees, tota vegada que perque hi haja ordre, l' ordre del dret, es necessaria la democracia. Quan varem demanar molta caballeria, molta infanteria, molta guardia-civil y molts carabiners, no era per durlos als col·legis e'electorals, ni a disoldre Assambleas, sino per realisar l' ordre ab los procediments de la democracia.

»Per xó som, per més que 's diga, un partit legal. Lo còdich penal diu qu' es delictiu tractar de reemplassar per medi de la forsa ó fora de las vias legals la forma de govern monàrquica-constitucional. ¿Qué succehiria si nosaltres fessem l' oració per passiva?

»Ademés, los partits son inaccesibles á las persecucions: perseguirlos es enaltirlos, es deshonrarse 'ls seus perseguidors. No hi hâ, no pot haverhi partits polítics illegals. ¿Creyeu qu' en temps del govern absolut era bà, convenient y just perseguir als monàrquics constitucionals? La vostra teoria no es més que un' arma de combat en contra de nosaltres.

Després de un curt descans, continua, examinant diversos párrafos del mensatje «Qualsevol al llegirlo diria que vivim en lo país més pròspero. Res se diu del mal estat dels interessos econòmics y morals de la nació. ¿Cóm vosaltres que sou los procuradors d' Espanya no l' hi dihèu al rey l' estat precari dels pobles d' Espanya?»

Fa una pintura del estat desgarrador del país, dels treballadors sense pa, de la industria aniquilada y del comers morintse.

Ataca al ministre d' Hisenda, perque després que tot està tranquil, no ha fet res per millorar son estat. No ha establert cap plan definitiu: aixuga la Deuda flotant fent novas emissions de paper y enfondint l' abisme de la nostra miseria. «Jo, diu, contava per extingir la abisme de la Corona, qu' era 'l destino més noble que a aquests bens podia darse. La restauració avuy no 'u permet.»

Fa altres varias consideracions, sobre la manera ilusoria de fer los pressupuestos «¿Que 's diria, excla, de un comerciant que conyoques als seus acreedors y 'ls ensenyés un balans equivocat!»

Se dirigeix luego al ministre de Marina, y pregunta: «¿Qu' hén fet de la marina en cinch anys de Restauració? La Revolució va construir alguns barcos ¿qué ha fet la Restauració? (La majoria riu.) Aquestas riallas voldria jo que las sentissen los nostres braus marinos qu' exposan la seva existencia en barcos mitj pudrits.» «Y no estranyin, senyors que jo prengui un gran interès per la marina: ella va iniciar lo gloriós moviment de Setembre y l'hi devémos nosaltres gran è inmensa gratitud.» S' ocupa de l' estat d' abandono de's nostres arsenals y dels nostres barcos, mètress ab fondos destinats á la marina se compran iglesias á Cartagena y 's construeixen kioskos al Ferrol, per apagar ab los acorts de la musica los planys dels pobres treballadors.

Parla de l' ofensa inferida á Espanya á Puerto Plata y de l' abandono en que 's té 'l tractat ab Marruecos.

Se dirigeix al ministre de la Guerra, queixantse de la ley sobre insults á la guardia civil. «A Sevilla, diu, un borratxo va proferir expressions malsonants contra un individuo de la guardia-civil, y ha sigut condemnat á cadena perpetua. Avants vèure un civil dava satisfacció; avuy tanquèm los llabis y apresurém lo pas.»

Demana la capitulació del Zanjón, y fá notar que mentres en Martinez Campos fá notar que s' ha d' anar ab peus de plom per abolir l' esclavitud, y déclarar libres a tots los negres qu' eran ab l' insurrecció.

L' hi recorda que si té l' intent de separar á la milicia de la política, ell no deuria ser president del govern.

«En un altre lloc, exclama, vâ dir que tot lo qu' era ho devia al rey y que pèl rey era tot lo que feia. Mes valdría que sent menos modest reconegués que tot s' ho dèu á sí mateix, perque si dèu alguna cosa al rey, (cop de campana del president) molt dèu

tambè á la revolució. (Llegeix per demostrarlo una alocució que en plena república rá dirigir Martinez Campos als valencians, fent declaracions republicanes).

«Vâig á terminar: així com lo general Martinez Campos ho dèu tot al rey, jo 'u dech tot á la revolució: d' ella soch, d' ella vinç y á ella vâig (Cop de campana del president). Y ab aquestas paraulas y ab l' indicació de la campaneta del Sr. president, dono per acabat lo meu discurs.»

Are vostés, judiquin.

P. K.

BATALLADAS

OCA cosa 'ls diré dels teatros: La companyia de sarsue a del Espanyol ja saben qu' es de lo millor que corre dintre del gènero. Jo desitjaria molt mè; pero no 'n tenim a Espanya. Adémés nos té coneixes algunes obres noves, sin totas bonas, algunes com «El anillo de hierro» dignas de ser vistes.

Al Retiro s' han reviscolat ab la Dinorah. Han fet un miracle ficant la cascada dintre d' aquell escenari y creguin que no està mal.

Al Tívoli s' ha estrenat «La verdadera magia» obra bilingüe. En quan á la lletra, es una lletra protestada. Pero en cambi la música es bellugadisa, aixerida y molt bén feta.

Al Circo Eqüestre, M. Alantée, després dels equilibris fá 'l salt del trapecio, que no sembla sino que vola. Quin brillo y quin aplom! Sembla en Carvajal quan fá un discurs.

A la Plassa de Toros, v'jin á veure á n' en Collen en y á Nestor y Venosa. L' un passa 'l fil ferro sense balancí, y 'ls altres saltan lo trapecio ab molt garbo, y un d' ells se deixa anar á cent peus d' altura.

Al últim á Novedats han obert las portas. La companyia es molt magreta. Jo no n' aprofitaria més que l' baix y un tenoret que á Falset l' aplaudiran molt, y encare per qüestió de patriotisme.

—¿Qué te 'n sembla? vâig preguntar á un amich meu?

—Que á questa companyia, l' hi haurá costat mes de venir que d' entornar 'n.

En lo present número 'ls doném lo retrato del princep Imperial y l' escena de la seva mort á mans dels Zulus.

Ja veuen que no escassején medis per posarlos al corrent de tot lo més important que passa pèl mon.

Capallanadas:

Al carrer del Carme un pare capellá tractava de convertir á un moro que demana caritat, enseñant-li 'l puny.

A Gracià, un capellá pren la biblia de las mans de una nena protestant y l' hi esqueixa ab mil trossos.

A Canet, lo rector, durant un enterro, insulta al fill de una difunta, perque no s' ha fiat á la iglesia, á sentir com cantava unes absòlitas. La persona ofesa 'l porta davant del jutge, y 'l capellá tot esporquit demostra que lo mateix sab cantar unes absòlitas que una palinodia.

A Cubells, lo rector excomunica als lectors de la Campana, y si sent una criatura plorar dintre de l' iglesia, exclama:—Trevéme desseguida aquest cadell; no vull que ningú lladri aquí dintre.

Aquí 'n tenen un pom per si volen regalarlo als massa afectats per la religió.

La senmana entrant ne donaré més.

Un senador francés de l' esquerra, proposa que quen s' entreguin las novas banderas al exèrcit s' exigeixi jurament de fidelitat á la Constitució y á la República á tots los oficials, sargentos y soldats.

Lo correspolson del Brusí s' esborrona y diu que aquesta proposició es inquisitorial y vexatoria.

Aixó son periòdics aixerts.

Se tracta de fer jurar la república á França y l' acte es inquisitorial y vexatori.

Are 's tracta de fer jurar la monarquia á Espanya, y no hi ha res més natural, més lògich y més decent.

¡Quin arcalde 'l de Vall-llobregat!

Se fan eleccions, las per', y ariba l' hora de donar possessió als concejals elegits. Ell que si, per compte de cridar als elegits, crida als derrotats, y 's fa regidors.

La maniobra es molt senzilla.

Això mateix ja va fer-se durant les passades eleccions: lo poble va reclamar, y aquesta es l' hora en que no s' ha resolt res enterament.

Si jo fos gobernador, ja que l' hi agrada tant la vara à n' aquest arcalde, l' hi faria tastar.

La festa major del Pont de Vilomara se celebrarà els dies 24 y 25 d' aquest mes, y no del mes passat, com varem dir equivocadament.

De modo qu' encare hi son à temps si volen anar à veure com aquell poble rendeix culto als adelantos més notables de la ciència.

Al últim à la Canonja (Tarragona) han tombat à l' arcalde.

L' arcalde de la Canonja estava arrapat al puesto com una llagosta: havia sigut amadeista, republicà, constitucional, alfonsí y fins s' hauria fet moro, si 's moros arriban a conquistarnos.

Se parla de certes complicitats y de certes transferences...

En fi, ja 'n aclarirán los tribunals.

Lo poble va celebrar ab gran alegria la caiguda del arcalde. Se comprèn molt bé.

Dimarts vā pronunciar en Castellar un magnífich discurs.

No 'n doném compte, perque à l' hora en que escribim no ha arribat encare al nostre poder, coneixintlo no més que per telégrafo.

Ja 's en farèm dos quartos.

En Fabié vā dir que may l' indústria havia estat tan pròspera com així.

Cada dia 's descobreixen falsificacions de paper del Estat.

De modo que 'n Fabié té rahò.

L' indústria de falsificacions està molt adelantada.

Are rebaixaran à Inglaterra 'ls drets sobre 'ls vins espanyols.

En canvi rebaixaràn à Espanya 'ls drets sobre las manufacturas ingleses.

Y aixíss degradaran totas las fàbricas, y al treballador no l' hi quedara una gota de ví, per olvidar las seves penes.

Hi ha qui mata dos perdals ab un tret; lo govern al revés: ab dos trets mata un pardal.

CARLOS I DE INGLATERRA.

CANSÓ DE BRESSOL.

(Traducció de H. Heine.)

En lo recò més espès de la selva
y en l' abrigall més homil y pobret,
bressa lo rey, tot cantant ab vén trista,
bressa à un infant, fill del bon carboner.

Tampatantam... ¿Qui 's belluga en la palla? (1)
Dús la senyal bèn marcad en lo front,
y tot dormint, las sonrisas que exbalas
jai que son crueles! qu' espançosas que son!

Tampatantam... Mor' lo gat; y tú portas
sobre de front l' espallosa senyal:
home serás: las alies tremolans...
Tú braudiras algun jorn la destral.

Tampatantam... Tú has perdut la fé antiga;
del carboner ja no observas la llei;
ja no fas cás i de Déu lo tèu pare
y encare mènos fas cás de ton rey.

Tampatantam... Mor' lo gat: las ratetas
saltan y baillan contenadas al fi;
bè te 'n riuràs a'gun joro de nosaltres;
bè te 'n riuràs tant de Déu com de mi.

Tampatantam... Lo mèu eor malalt plora,
calla cor mèu, que bè p ou plorarás:
del carboner fi i peit, algun dia,
jo 'n sè molt bè, mon butxi tu serás.

Tampatantam... Del bressol la cançada
jo 'n sè molt bè, serà 'l cant de ma mort:
mon cabell blauç tallarán las risorsas,
ja esgarifat sento al coll la fredor.

Tampatantam... ¿Qui 's belluga en la palla?
Tèu es l' imperi, tú l' has conquistat.
Ja lo mèu cap ne r' dola per t' ira...
Tampatantam... ja bèn mort es lo gat.

(1) Aquesta y algunas altres expressions incoherents, com 'qui 's belluga en la palla?', 'mor' lo gat', 'las ratetas saltan y baillan', son frases de una cansó de bressol alemana.

Tampatantam... ¿Qui 's belluga en la palla?
Mor' es lo gat, ja bèn mort es al fi:
saltan y baillan 'legres l's ra as.
dorm y reposa y creix molt mon butxi.

J. R. B.

na paraula de 'n Silveira, sobresaillente de la quadrilla que 'ns gobierna:

«Los que ván fer la revolució de Setembre, varen perdre 'l cap.»

Anunci: «Se gratificará y 's donarán las gracias al que trobi 'l cap del Sr. Ayala, que 's va perder passant lo pont d' Alcolea.»

En Maisonnave fá un discurs, y en Martinez Campos l' interromp donant un cop al banch.

Es l' home dels cops.

O sino que parli 'l cop de Sagunto.

Ab molta rabo diu un periòdic:

«Así es que pese a quien pese
prevéo que sin querer,
con otro golpe como ese
se eterniza en el poder.»

En Romero Robledo anirà à pendre 'ls banys à Sobron.

¡No 'n fá poch de temps que sobra aquest mestre!

Profecia de un astròlech estranger:

«Durant lo mes de juriol hi haurà pedregades, borrascas, plujas torrecials, vents huracanats, crescudes de rius, insolacions y terremotos.»

Sobre tot això hi haurà ademés pressupuestos del Orovio y discursos de 'n Martinez Campos.

Lo qu' es per l' Agost aquí à Espanya no queda viva ni una rata.

A Tortosa ván detenir à una dona que passava un cabrit vestit de criatura, per no pagar drets de consums.

Duya bolquers, una gorreta y hasta bergansí.

—Fill mèu, del mèu cor, podia dir quan l' hi arrebatavan. Y are fins son capassos de menjársene 'l.

Lo qu' es lo mercantilisme anglès!

Las armas de foix que tenen los zulús las reben directament dels fabricants inglesos.

Me sembla que en aquell país los fabricants de caixas de mort son capassos d' assassinar als seus parents, per vèndre 'ls un bagul.

Una definició dels Seminaris:

«Aixíss com hi ha conservatoris de música y conservatoris de declamació, hi ha conservatoris carlistas.—Son los seminaris.»

Krupp segueix impertérrit fabricant canons.

Me n' ha fet un de monstruós. Figurinse que envia à tres lleguas de distància un projectil de 1,400 lliures de pes.

Aquest projectil camina 480 metres per segon.

Seguint aquesta marxa, si may en Krupp fés un canó que pogués tirar las balas desde Berlin à París pèl camí estarien 31 minuts.

Mès de mitja hora.

Y deya un francès:

«Fins tindriam temps de fer testament, si al acte del disparo 'ns enviavan un telegramma.»

Ha augmentat la renta de tabacos!

¡Es molta desgracia la d' Espanya!

¡Aquesta inclinació al suïcidí!

Hi ha molts homes que avuy defensan lo jurement, y que han jurat à D. Isabel II, à la revolució, à D. Amadeo, à tot lo que hi ha per jurar sobre la terra.

Justificació d' aquesta conducta:

—Per la mateixa boca de ahont los juraments surten, hi entra la gasofia.

En Martinez Campos, sempre que fá un discurs, varen al Diari de sessions, à arreglarlo y corregirlo.

Vens 'hi aquí un home que se sembla à aquellas

dones, que quan van à retratarse, l' hi diuen al fotògrafo:

—A veure, à veure, si 'm treurà ben guapa.

Lo gall de Antequera y 'l Sr. Silvela varen picar-se les crestas.

Y 'l gall d' Antequera vā perdre moltes plomas. ¡Ay Jesus! Tanta fanfarria, tant gallejar, y al ultim se 'l menjarán rostit.

Alguns periódichs ministerials diuen que al Congrés fá molta xafugor... y que s' han de suspender les sessions.

Los diputats tenen calor, y 'l país està ben fresch.

Figurinse qu' en un poble sol, Alcalá de Chisbert (Castelló de la Plana) hi ha mil contribuents ab les fincas embargadas, perque no 'han pogut pagar la contribució.

A Inglaterra hi ha una Societat del purgatori, companyia de seguros per accions, destinada à treure las ànimes dels accionistes que estiguin corrents de dividends.

Vens hi aquí una verdadera Societat de seguros contra incendis.

Un sastre 's queixa perque no li hi pagan un compte:

—Es que vosté, diu, vā prometre pagarme.

Lo deudor:

—Y bè jo no vull empobirme.

—Per dotze miserables duros.

—Y la promesa?.... ¿No vèu que prometre no fá pobre?

Un granuja, als civils que l' agafan:

—Pero no 'm porten à la presó: jo soch molt bon espanyol... y 'm sabrà gréu que 'l govern m' hagi de mantenir, y que per mí 's gravi 'l pressupuesto.

—Caritat à un pobre esgarrat, que no pot guanyar-se la vida, perque està imposibilitat pèl treball.

Aixíss deya un pobre ab vén llastimosa.

—Senyor, tinga pietat d' aquest pobre esgarrat que no pot guanyar-se la vida... anyadia perseguint à un senyor.

—Déu n' hi dò germá; diu lo senyor, no 'us canseu: soch nihilista; la mèva divisa es... res.

Un metje es cridat al capsal de un malalt.

—¿Qué tè? l' hi pregunta la família plena de ansietat al sortir del quart.

—No rés: l' os bertran, una mica de mandra y de deixament.

—Es à dir que no se l' hi ha de fer res?

—Sí, l' hi receptaré una purga, y així lo disetrearem una mica.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Cánovas.

2. ID.—Percala.

3. MUDANSA —Hort, mort, sort.

4. ENDAVINALLA.—Una mitja.

5. FIGURA DE PARAULAS.—R O M A
O N A D A S
A G A R
D A J U
M A K U J A
A S A S

6. TRENCÀ-CLOSCAS.—Campdevànol.

7. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—4 5 6 7 8 9

5 6 7 8 9 4

6 7 8 9 4 5

7 8 9 4 5 6

8 9 4 5 6 7

9 4 5 6 7 8

8. GEROGLÍFIC.—Com mes escomunicarán, mes campanas se vendrán.

Han endavimat totas las solucions los ciutadans J. Añosa, Maria T. de Reus, Suñer y P. y Carmelo Lepissot; 7. Pa y naps 6, Sedabullida; 5, J. M. T. y Ministre cesant; 4, R. Jaumandreu; 2, Mister bréquil y Serapia y 1 no més Mano de Hort y Sursum Corda.

ENDEVINALLAS

XARADA.

Per la vora de primera
l' altre dia vaig passar
y segona vaig pillar
que m' fa tenir gran bronquera.
Y are m' ve a n' el pensament
de presentarme a n' al tot
a veure si ell acas pot
curarme radicalment.

OIDALC.

ENDAVINALLA.

Tinch fusta y no soch fusta
tinch ferro sens ser man yá
m'e tancan y m' asseguran i s'insistin
sent aixís que no feig mal.

PAU CORNADÓ.

Per fer bon arrós, creyeume
que 's necessitan bons tot
y en i' altre tot molts hi treban
medis de fersi i' arrós.

UN PIPOLL.

MUDANSA.

De tot es lo ministeri
que tot evyu lo pais
y es llastima que no tot
portarlo tot a Pekin.

UN CALSAS.

LLUIS NAPOLEON,

mort a mans dels zulús.

GEROGLÍFICH.
D I
INES FABIA
V O
t k
IX
S.

J. SUST Y C.

CORRESPONDÈNCIA PARTICULAR.

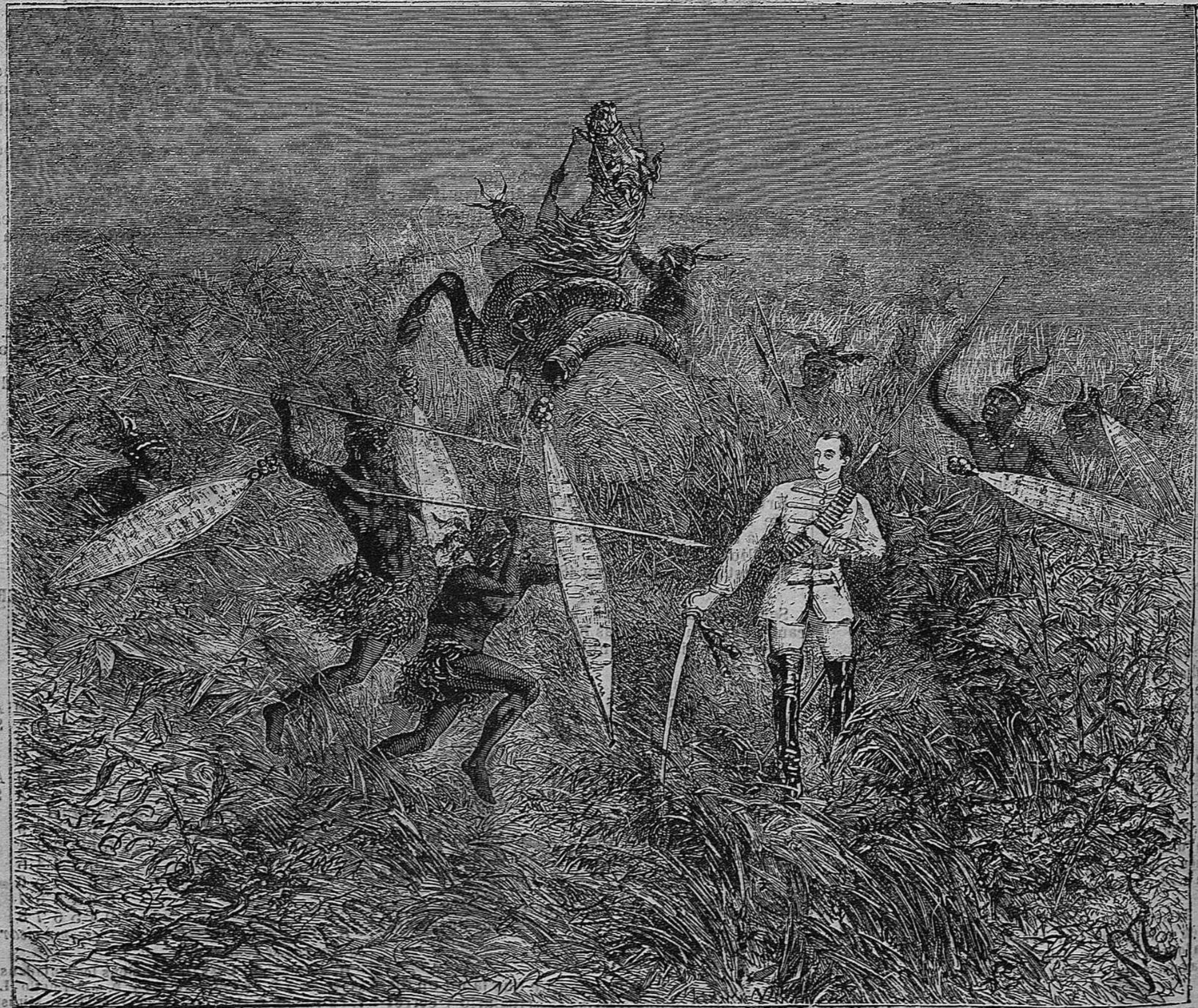
Han enviat xàradas d'endavinalles dignes d'insertar-se: Xacó, Sursum corda, J. Macarronini, N. Pistraus y Tija xich de M. de R.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoc lo qu' envian los ciutadans G. Saépons, Un que tots lo coneixen, J. Amato, Nostr Policarpio, R. Jaumandréu, J. Miora, E. G., Sarosa y Turrada, P. Sanchez, Marieta F. de Reus y Garretto Ilapiso.

Ciutadà A. E. Piera: Deixil estar que com aquest n' hi han molts y no val la pena. Ademés es un parroquí més.—C. H. Sabadell: Are l' enteném; pero questions de desfiches es millor tractarlas davant dels tribunals qu' en la premsa.—F. A. Pont de Vilanova: L' hi agrahim l' invitació. Si no e-tessim tan ocupats vindriam.—S. Gonila: La fabula té escassa novedat; la poesia vá bastant bé.—Humillació conservadora: Esperi que 'n rassa alguna de més cr-spa; y pensi que à cada porch l' hi arriba Sant Martí.—J. P. Vall-llobrega: Queda servit.—J. C. y B. Cubells: Idem.—Tija xich de M. de R.: Publicaré el logogrifico.—F. del Bogatell: Hi aniran los geroglífichs.—Turronets idem, un de vosté.—F. Garcia: Y un quadrat de paraus.—Aixaramsut: Hi aniran dos geroglífichs y un logogrifico.—I. C. Canjura: Queda servit.—N. G.: Las dimensions de aquells discursos nos impideix publicarlos.—Bala de cotó: Sobre que l' assumptu es particular, la llei d' imprenta es molt periflesa, quan se tracta de las qüestions dels amos y treballadors.—Teixidó: No sabem de que 'ns parla.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Miti.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, ill. Arch del Teatre, 21 y 22.

Atach dels zulús contra Lluis Napoleon.